

Poštšina plačana v gotovini.

Posamezna številka 50 p.

VERSKI LIST ZA MLADINO**Leto II.****1932.****Štev. 1**

Naš Jezusček prihaja
iz bisernega raja.
Angeli ga nosijo.
Mir na zemljo trosijo.

Obišči, zlato Dete,
otroke zate vnete.
Vse napake nam izmij.
V srca nam darove vlij!

Odprite svoja srca!

Mali Jezus prihaja.

Sveti Janez Krstnik, predhodnik vélikega nebeškega Kralja, nam kliče: »Pripravite se, Gospod se bliža! Delajte pokoro!«

Mali Jezus prihaja v tvoje srce. Njegova pot v srce je pokora in ponižnost. »Izravnajte njegove steze; vsaka dolina naj se izpolni in vsak hrib in grič naj se zniža.« Vse mora biti lepo in gladko.

Vsaka dolina naj se torej izpolni. Proč z zanikrnostjo, malomarnostjo in lenobo. Vsak grič, ki je sredi ceste, je treba nesti proč. Joj, koliko gričev zapira pot Jezusu v tvoje srce: nepokorščina, prepir s sestrice in bratcem, laž, morda celo tista temna pregreha, ki je niti imenovati ne upam. Proč s temi hribi! Postati dober in čist — to se pravi, pripraviti pot Gospodu.

Jezusček ne prihaja v dušo po široki cesti greha, ampak po tih poti čednosti.

Maričin božični večer.

Po mrzlem snegu tava
potrta, žalostna,
brez toplega kožuška
sirota Marica.

Utrujena se zgrudi
na bela snežna tla;
le zvezdice jo zrejo
z blestečega neba.

Pred njo palača krasna
se v lučicah iskri;
božični žar skoz okna
vablljivo se smeji.

»Gotovo vanjo stopil
je Jezus, žlahtni Knez,
z blestečo krono v laskih,
ožarjen čez in čez.

Božično je drevesce
prinesel iz višin
in deci je natrosil
darove za spomin.

Kako otroci se vriskaje
slaščice, igračice vesele —
a moje je nocoj darilo
edinole bridkost, solzé ...«

Bolestno Marica zavzdihne.
Zapre izmučene oči.
V objemu svetonočnih sapic
na mrzli postelji zaspi. —

Priziblje k njej se v sanjah
z iskrečo kronico v laseh
sam Jezusček nebeški;
na ustnih mu počiva smeh.

V ročicah snežnobelih
drevesce biserno drži.
Srebrna haljica njegova
kot solnce žarno plameni.

Razpne ročice, rajsko Dete
in rahlo prime deklico.
V nebeške dvore ž njo odplava,
kjer angeli ju čakajo.

Kovačeva hčerka.

Blizu betlehemskega hlevca je stala kovačnica. Kovač je bil močan, bradat mož; od jutra do večera je tolkel s kladivom pink ponk in pridejal zraven še kako prav krepko besedo.

Ko je bil Odrešenik rojen, je zjutraj stopila kovačeva žena k svojemu možu in mu je rekla: »Ne nabijaj tako močno! Tamle v hlevčku je Bog podaril siromašni ženi otročička. Mati je zelo trudna, zakaj prišla je iz daljnega Nazareta. Ne moti jo v spanju!«

Kovač je dobrodušno pokimal, pa je pričel svojo silno moč krotiti. Čudno! Kladivo ni več bobnelo in železo ni več zvenelo, ampak se je upogibalo kot mehko testo, ki ga morejo izoblikovati že sami prsti.

Mala kovačeva hčerka je prosila mamico, če sme pogledati v hlevčku malo Dete, ki je prišlo ponoči na svet. Mamica je dovolila, dekletce pa je odskakalo proti hlevčku in je pri vratih obstalo. Ni bila vajena hoditi med ljudi; bila je namreč spakedranček — že od rojstva brez rok. Marija se je ozrla sočutno na deklico in ji namignila, naj pride bliže. Tedaj je izgubila deklica ves strah in je stopila k jaselcam, kjer je na slamici počivalo nebeško Dete.

»Dvigni mojega malega Jezusa in mi ga položi v naročje!« ji pravi smehljaje Marija.

Tedaj pa pokaže dekletce z obrazkom obe mesti, kjer bi morala imeti roke, in solze ji zdrknejo preko lic.

»Le poskusi!« jo bodri nebeška Mati.

Deklica se nagne nad jaselce in tedaj — o čudež! — ji hipno zrastejo roke. Vsa srečna dvigne ž njimi božje Dete in ga položi Mariji v naročje.

Božje Dete vas vabi.

Na praznik sv. treh Kraljev, to je 6. januarja, se bo vršila ob štirih popoldne v frančiškanski cerkvi v Ljubljani zelo velika slovesnost. Ljubljanski otroci bodo položili v imenu vseh slovenskih otrok »Jezusove dneve« božjemu Detetu

Jezus, Bratec božji moj,
vedno hočem biti tvoj!

pred jaselec. Slovesnost se bo vršila v sledečem redu: Najprej bo imel urednik »Lučke« kratek nagovor zbranim otrokom; nato se bo razvila procesija s prižganimi lučkami, ki bo šla ob ugodnem vremenu iz cerkve skozi stranska vrata na Marijin trg, pri glavnem vhodu pa zopet v cerkev, mimo jasele pred veliki oltar, kjer bodo pete litanije, ki jih bodo peli otroci prav sami. Ko bo šla procesija mimo jasele, bodo polagali vsi otroci »Jezusove dneve« v lepih ovitkih v posodo, ki bo stala pred jaselecami. »Jezusove

dneve« otrôk izven Ljubljane bodo pa položili pred jaselec posebni odposlanci. Med procesijo bomo prepevali lepe božične pesemce, ki jih velika večina otrok že zna.

Pridite! Božje Dete vas vabi. Kakor so mu prinesli trije Modri iz daljnega Vzhoda svoja darila, tako mu prinesite tudi vi svoja, vaše križce, vaša zatajevanja in premagovanja. Božje Dete vas bo sprejelo z isto ljubeznijo, kot je sprejelo tri Modre in dalo vam bo svoj sladki blagoslov.

Vsak ljubljanski otrok naj prinese v lepem ovitku »Jezusove dneve«, kar jih ima, s seboj, da jih bo sam položil pred jaselec.

Otroci iz drugih krajev, vi pa pošlite kar skupno lističe kot tiskovino na naslov: Urednik »Lučke«, Ljubljana, Marijin trg 4. Tudi vaše križce bo božje Dete sprejelo z velikim veseljem.

Tisti, ki se boste procesije udeležili, pa prinesite s seboj tudi svečke (take, kot so na božičnem drevescu). Vendar vam pa svečk ni treba kupovati, ker bomo zelo radi dali v cerkvi svečko vsakemu, ki bo brez nje.

Torej 6. januarja ob 4 popoldne vsi v frančiškansko cerkev! Pridite gotovo! Pa še enkrat vam pravim: pridite prav gotovo. Božje Dete vas vabi.

Jezusovi dnevi.

Vaši lističi »Jezusovi dnevi« so dobili novo sliko. Natančno jo pogledjmo!

K božjemu Detetu sta prišla dva otroka. Sveti Jožef jima je odprl vrata v hlevček. Ko mali Jezus zagleda ljubezniva gosta, razprostre svoje ročice hrepeneče proti njima. Otroka držita v rokah — »Jezusove dneve«.

Kar slika samo predstavlja, to delajo v resnici vsi tisti otroci, ki izpolnijo natanko vsak večer »Jezusove dneve« in pokažejo s tem, kako zelo da ljubijo božje Dete, kako se skrbno radi njega izogibljuje greha in se vadijo v svetih čednostih in s tem pripravljajo v svojem srečanju jasele za bethlehemskega Dečka.

Ali si vzel v roke vsak večer listič z Jezusovimi dnevi? Če morda nisi bil dosti vesten pri tem v letu 1931., pa skleni, da boš popravil to v novem letu 1932.

Povedati ti moram še, da so Jezusovi ljubljenski ubogi in bolni ljudje. Zato se pa v mesecu januarju pomudi zlasti pri št. 9., kjer bereš v »Jezusovih dnevih« vprašanje: »Ali sem komu naredil veselje?« Pomisli, ali si napravil veselje kakemu ubogemu ali bolnemu človeku. Ljubezen do siromakov ti bo zlasti v teh svetih božičnih dneh prinesla zelo veliko veselja.

In koliko je otrok, ki o božjem Detetu nič ne vedo in tudi nič vedeti nočejo. Spomni se tudi teh. Daruj v mesecu januarju vsa svoja zatajevanja:

- 1.) za uboge paganske otroke, da bi spoznali Jezusa,
- 2.) za brezverne in zlobno zapeljane otroke na Ruskem in drugod.

Daruj v ta dva namena tudi svoje božično sv. obhajilo.

Čudoviti božični zvonovi.

Pred mnogimi, mnogimi leti so viseli v stolpu prekrasne stolnice srebrni zvonovi, ki so se oglasili vsakih deset let le enkrat. In sicer so začeli zvoniti kar sami od sebe, kadar je položil na sveti večer kdo izmed vernikov pred jaselce dar, ki je pomenil zanj največjo dragocenost in največjo žrtev.

Zopet je prišlo deseto leto in ljudje so se zbirali v prostorni cerkvi ter polagali pred jaselce svoje darove. Prvi je prišel kralj in daroval Jezusu svojo prekrasno krono. Verniki so napeto pričakovali, češ, zdaj zdaj se oglase srebrni zvonovi — toda zvonovi se niso zganili. Za kraljem je stopil pred jaselce vitez in položil na oltar svoj meč, zvonovi pa se niso oglasili. Princezinja je prinesla malemu Jezusu svojo svilnato in baržunasto obleko — toda v zvoniku je bilo vse tiho. Drug za drugim so prihajali ljudje v dolgih procesijah in polagali svoje darove pred božje Dete, toda zvonovi niso hoteli zazvoniti.

V predmestju pa je stanoval deček Peter, ki se je že več tednov na vso moč prizadeval, da bi si pridobil par dinarčkov, ki naj bi jih podaril malemu Jezusu. Ni šlo lahko, pa končno jih je le spravil skupaj. Ves srečen se je tudi Peter napotil proti stolnici in tiščal je krčevito svoj dar v dlani.

Že je dospel v bližino cerkve, ko ga srečata dva dečka z majhnim psičkom v rokah. Uboga živalca je tožno cvilila in ena izmed zadnjih nožic ji je visela navzdol kot zlomljena. Dečka sta morala biti zelo surova in pokvarjena, zakaj prav brezčutno sta se krohotala. Petru pa se je psiček zasmilil in je vprašal: »Kaj bosta storila ž njim?« — »V vodo ga vrževa. Ha, ha, to bo prijetno gledati, ko se bo potapljal!« sta surovo vpila dečka, ubogi kužek pa je pri tem prav proseče zalajal in milo pogledal Petra, kot da upa in pričakuje rešitve od njegove strani.

Peter pa je bojeval v svojem srečnem grenakem boju. Ali naj izroči tema paglavcema svoj tako težko pridobljeni zaklad, da reši psička? In kako trdno je upal, da bodo njegovi dinarčki razmajali srebrne zvonove v čudovitem stolpu. Vihravo so mu divjale misli po glavi, med tem, ko sta dečka zaokrenila že proti reki.

Naenkrat pa steče Peter za njima in zavpije: »Počakajta! Dam vama svoj denar, če mi izročita psička.«

Že nese mi Jezusček svoj blagoslov;
roke so mu polne nebeških darov.
Na ustnicah plava mu blažen smehljaj;
v ljubečih očeh se leskeče mu raj.

Ko sta brezsrčneža zagledala zveneče dinarčke v Petrovih rokah, so se jima poželjivo zasvetile oči.

»Dobro; pa vzemi to krot!« pravi mlajši, ki je nosil psička. »Saj se bo kmalu stegnil.«

Peter je vzel psička prav rahlo v naročje in je rekel: »Zelo bom skrbel zanj in morda ozdravi. Pa tudi če pogine, mi ni žal za denar, ki sem ga vama dal.«

Hudobna dečka sta se še nekoliko ponorčevala iz Petra, si razdelila denar in odšla.

Peter pa je hitel s kužkom v naročju v stolnico. Sicer nima nobenega daru, ki naj bi ga poklonil božjemu Detetu, toda videti hoče, kakšne darove so prinesli drugi in pa tudi počakati, da se oglasijo prekrasni božični zvonovi.

Ko je vstopil v cerkev, je bila le-ta polna vernikov, ki so vsi željno pričakovali srebrnega zvonjenja. Nekateri so postajali nepotrpežljivi in so se že pripravljali, da zapustijo božji hram. Zakaj, pred jasecami so ljudje kopicili najkрасnejša darila, zvonovi pa niso hoteli zvoniti.

Tedaj pa stopi pred jaselce Peter s svojim ubogim psičkom v naročju. Ljudje se začudeno spogledujejo ter se smejejo neumnemu fantiču, ki prinaša tako sirotnega kužka Bogu v dar. V cerkvi nastane živahno hihitanje in šepetanje.

Peter pa ni prav nič zapazil, da ga ljudje zasmehujejo. Poln strmenja zre dragocenosti, ki so bile razpostavljene v lepem redu pred jasecami in si misli: »Če vse te prekrasne stvari niso mogle zganiti zvonov, da bi pričeli zvoniti, kako naj bi to zmoglo mojih par dinarjev? Kako je vendar prav, da sem jih dal za tega sirotnega psička.«

Tedaj pa je naenkrat skočil mali kužek s Petrovega naročja na darove, razvrščene pred jasecami. Veselo je skakal po teh darovih, mahal ves zdrav in čil s svojim repkom in tu in tam prav ljubeznivo bevsknil.

V istem trenutku pa so se zganili srebrni zvonovi in najslajši glasovi so napolnili cerkev, mesto in vso deželo. Ljudje so padli na kolena vsi prevzeti od veselja in hvaležnosti. Može, ki že leta in leta niso molili, so poveličevali Gospoda, matere pa so pritiskale svoje otroke tesneje na sree.

Ob teh čudovitih zvokih so vse duše zahrepenele s čistim hrepenenjem po Bogu.

Ljubi Jezus, lahko noč!

Tiho pada mrak v dolino,
pada preko hiš in koč.
Tebe, Jezus moj, pozdravljam
in ti kličem: Lahko noč!

Plámenček pred tabernakljem
dviga se trepetajoč.
Angeli pa šepetajo:
Ljubi Jezus, lahko noč!

Jezus, zdaj nas blagoslovi,
vlij nam v srca svojo moč.
Meni in vsem mojim dragim
daj prav mirno lahko noč!

Vem, moj Jezus, da si dober.
Tvoj obraz je smehljajoč.
Slednjič ti nocoj zakličem:
Ljubi Jezus, lahko noč!

Sv. Miklavž nekaj skriva.

Kaj neki? Darove in šibo. Rešitev uganke se glasi:

Pridni naj darove dobe.
Poredni naj se šibe boje.

Zdaj ste me pa enkrat prav pošteno potegnili. Kaj takega pač nisem pričakoval. Že do zdaj sem dobil preko 700 pisem in dopisnic. Pa še vedno prihajajo. Naš brat vratar kar omahuje, kadar mi prinese pošto. Pa prav ste uganili. Zdaj vidim, da so »Lučkarji«
brihtne glavice. — Žrebati do zdaj, ko to pišem, še nisem mogel, ker moram oddati gradivo za prvo številko zelo zgodaj v tiskarno. Žrebali bomo pa še pred božičnimi prazniki tako, da bodo tisti, ki bodo izžrebani, dobili darila ravno za božič. Torej vsi, ki ste pravilno rešili uganko, smete trdno upati, da vam bo pri žrebanju sreča mila.

Voščilo.

Vsem mojim dragim »Lučkarjem«, fantičkom in deklíčkom, zlasti še malim Jezusovim apostolom, želim za sveti božični čas najslajši blagoslov božjega Deteta in vso obilico njegovih nebeških darov.

Urednik.

Hitimo ubožcem na pomoč!

Bog vam povrni, ljubi moji prijatelji, kar ste mi prinesli za uboge. Še pred božičem jim bomo napravili veselje z darovanimi oblekcami, igračami, jabolki, pecivom in vsem drugim, kar ste prinesli. Darove sem izročil Elizabetni konferenci, da jih pametno porazdeli in da ugotovi, če so tisti, katerih naslove ste mi prinesli, zares v stiski. Izbral bom pa tudi nekatere izmed vas, da boste siromakom raznašali darila.

Vsakdo, ki le more, naj napravi za svete božične praznike kakemu ubožcu veselje. Priporočam vam še prav posebno siromašne otroke, da jim odstopite od vaših božičnih darov kako malenkost.

Kar storite enemu izmed teh, storite malemu Jezusu samemu.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

Kratka vsebina povesti, ki je izhajala v lanskem letniku »Lučke«, je sledeča:

Gospa Mišmaška je vzela v rejo siroto Dragota. Bila je namreč njegova teta. Ravнала je ž njim nečloveško: neprestano ga je psovala, pretepala, mu nalagala težka dela, za dostojno obleko in zadostno hrano pa ni prav nič skrbela. Drago je bil nepokvarjen fant in dobrega srca, toda brez vsake vzgoje. V svoji hudomušnosti je teti zagodel marsikatero veselo. Njegova velika opora je bila slepa sestrična Julka, ki mu je začela polagoma vzgajati voljo k zatajevanju. Pri Julki je Drago zvedel, da se je teta polastila njegove dote, kar je razplamtelo v njegovem srcu še prav posebno hudo jezo. Mana, Julkina sestra, je povedala Dragotu: »Te dni sem brskala po stari denarnici tvojega očeta, ki mi jo je dal, ko je bil že zelo hudo bolan, in ki sem jo hranila v njegov spomin. Nič nisem mislila, da bi utegnila vsebovati kaj važnega. Končno sem pa vendarle dobila potrdilo o petdesetih tisočih dinarjev. Potrdilo je lastnoročno napisala tvoja teta in ga jaz varno hranim.«

Drago: »O Mana, hitro mi ga daj! Takoj grem k teti po denar!«

Mana: »Ne, ne dobiš ga, kajti potegnili bi ti ga iz rok in ga raztrgala na koščke, potem pa ne bi imel nobenega dokaza več. Pa tudi premlad si še, da bi smel imeti denar. Počakaj, da izpolniš osemnajst let, tedaj ti ga bo pa že preskrbel gospod sodnik.«

Julka: »Čemu ti pa bo denar sedaj? Kaj pa hočeš z njim?«

Drago živahno: »Kaj hočem z njim? Takoj bom poplačal vse dolgove, kar jih še imata, zato da bosta mogli živeti brez pomanjkanja in da ti, uboga Julka, ne boš vedno tako sama, kakor si že tri leta.«

Julka ginjeno: »Dobri moj Drago, hvala ti za dobro voljo, ko nama želiš pomagati. Vendar pa ne misli, da sem jaz nesrečna! Ne dolgočasim se nikoli; saj me prideš večkrat obiskat, pa kramljava in se smejeva; pa tudi pletem, in sem vesela, da morem nekaj malega prispevati našemu gospodinjstvu; kadar ne morem več plesti, pa premišljujem.«

Drago: »O čem?«

Julka: »Mislim na dobrega Boga, ki mi je dal milost, da sem oslepela...«

Drago: »Kaj milost? Tej nesreči, ki pred njo trepetajo najpogumnejši ljudje, praviš ti milost?«

Julka: »Da, Drago, milost. Če bi videla, bi bila mogoče lahkomiselnna, površna, zapeljiva. Pravijo, da sem lepa, to bi me delalo nečimurno; hotela bi, da me ljudje gledajo in občudujejo; delo bi mi smrdelo; Mane ne bi slušala kakor jo zdaj; tudi tebe ne bi imela rada; morda ne bi nikoli mislila na lepo prihodnost, ki mi jo dobri Bog pripravlja za po smrti in ki si jo vsako uro dneva služim, ako vdano in potrpljivo prenašam jarem, kakršnega Bog nalaga ubogim slepim.«

Drago presunjen: »Ali ta jarem čutiš?«

Julka: »Gotovo, saj je težak in trajen, toda imam ga rada, ker mi je v zasluženje pred Bogom. Tako na primer bi rada gledala ljubo Mano, ki se zame toliko trudi; zelo rada bi videla tudi tebe, moj dobri Drago, ki mi izkazuješ tolikšno zaupanje in prijateljstvo... Vid sem izgubila tako mlada, da se sestre komaj kakor v sanjah spominjam, in tebe, in vsega, kar oči gledajo. Toda... pričakujem... in se vdam.«

»Oh, Julka, Julka!« zaihti Drago na glas in se je oklene okoli vratu. »Oh, Julka, ko bi ti mogel vrniti vid, uboga, uboga Julka!«

Julka si obriše solzo, ki ji je zdrknila iz mrtvih oči; ko pa začuje, da z Dragotom ihti tudi sestra, ji reče:

»Mana, sestra, ne jokaj! Saj mi tako lepo življenje sladiš in lajšaš! Saj še ne veš ne, da sem bolj srečna zdaj, kakor pa, če bi videla!«

Mana stopi k Julki in si jo pritisne na sree.

»Julka! Tudi jaz imam tebe rada. Res ne morem storiti zate bogve kaj; to, kar delam, pa storim z veseljem, z ljubeznijo, kakor da delam za svojo hčerko, svojega otroka. Ti si mi na zemlji vse, prav vse! Nikdar te ne zapustim. Boga prosim, naj me ohrani pri življenju do tvoje smrti, da ti morem do tvojega zadnjega diha sladiti bedno življenje.«

Drago je umolknil; potihem je jokal in premišljeval; vsa dobra čuvstva njegovega srca so se zbudila in primerjal je svojo togoto, svojo maščevalnost, svojo prevzetnost z Julkino krotkostjo, ljubeznijo, ponižnostjo.

Nato pa si obriše solze in pravi: »Julka, tak hočem postati kakor si ti, tako dober. Saj mi boš pomagala, kajne? Zdaj grem pa domov in poskusil te bom posnemati... Samo če me ta zlobna ženska ne bo prisilila, da postanem zopet tako hudoben, kakor je ona.«

Julka: »Le dobrega Boga prosi, naj ti pomaga, ubogi moj Drago; gotovo te bo uslišal. Nasvidenje, prijatelj!«

Drago: »Nasvidenje, Julka, zbogom, Mana! Upam, da se popoldne vidimo.«

Ko je Drago odhajal, je bil ves mehak in poln najboljših sklepov. Kmalu bomo videli, ali je trdna in resnična volja, kakršno je pokazal pri Julki, mogla krotiti njegovo razburljivo naravo, ki jo je zloba tete Mišmaške še bolj podžigala.

(Dalje prih.)

Kdor še ni naročil, naj si naroči takoj »Otroške igrice«, ki jih je napisal p. Krizostom. Prvi zvezek obsega eno Mišmaško in dve božični. Posamezen zvezek stane 2 Din. Kdor jih naroči 10, se mu ne zaračuna poštnina, če jih pa vzame osebno, dobi en izvod navrh. Naročajo se pri upravi »Lučke«, Ljubljana, Marijin trg 4.

Pozdravljen naš dobri božji Prijatelj!

POŠTA MALEGA JEZUSA

Drage deklice in ljubi dečki!

Zelo lepo se vam zahvalim za toliko pisem, ki ste mi jih poslali, zlasti še za ljubezniva božična in novoletna voščila. Bog povrni! Rad bi odgovoril vsakemu posebej, pa mi prostor ne dopušča. Storil bom to vsaj deloma v prihodnji številki. — Tudi vsa vaša zares dobra pisma bom priobčil. Prav lepo vas pa prosim potrpljenja. Iz ljubezni do božjega Deteta se tudi v tem zatajujte.

Čenjeni g. urednik!

Oprostite, da si Vam usojam pisati to pismo. Danes sem namreč dobila v roke prvič list, ki ga Vi urejate; takoj sem sklenila, da si ga naročim, in Vas prisrčno prosim, pošljite mi od letošnjega leta, namreč letnik 1931., vse številke 1—12, če jih imate. Upam, da mi jih boste poslali, ker Vas prav prisrčno prosim. In veste, kdo prosi? Prosi Vas mladenka, v očeh ljudi reva, v luči vere pa srečnejša kot marsikak kralj. Veste, povozilo me je lani, 15. decembra 1930., in sem izgubila obe nogi. V Mariboru v bolnici so mi jih odrezali; bilo mi je malo hudo, a rada bi prestala za misijone še tisočkrat toliko. Ravno sem bila operirana na slepiču, pa mi je č. sestra pokazala Vaš dragi list »Lučko z neba«. Sedaj se nahajam v hiralnici in je več takih nedolžnih otročičkov tu, pa jim bom prebirala, ker se mi tako dopade, pa nimamo kakšne lepe knjige. Za nas se nikdo ne zmeni, ker med svet ne moremo. Pa čemu, ko imamo lepo kapelico, v kateri se daruje vsak dan sv. maša. Tudi jaz grem po kolenih v kapelico in vsaki dan k sv. obhajilu; sem prav srečna. Tudi za Vas bom molila, da bo ljubi Bog blagoslovil Vaše plemenito delo, ko se žrtvujete za nas

otroke. Oprostite mojemu pismu. Ko prejmem mojo zlato »Lučko«, Vam pišem zopet lepo pisemce.

Srčne pozdrave od hvaležne Jelice Spath, Ptuj.

Jezus in Marija sta mi pomagala.

Ko sem bil star 3 leta, sem se igral z drugimi otroci na dvorišču in se veselil. Ker nesreča nikoli ne počiva, tudi takrat ni počivala. Hodili smo po nekem trhlem hlodu, ki je bil za ograjo pri stopnicah. Ko sem šel jaz po njem in sem prišel do srede hloda, se je isti prelomil na dvoje, in jaz sem padel ob ograjo na dvorišču ter sem se močno udaril na glavi. Vsi otroci so zbežali, ker so mislili, da so oni krivi nesreče. Jaz sem se le s težavo pobral s tal in jokaje odšel v kuhinjo. Moj oče se je zelo prestrašil, ko je zagledal veliko krvavečo rano na glavi.

Mati je ležala v postelji zelo bolna, ko me je prinesel oče v sobo. Oče mi je vtil na rano jodove tinkture in me skrbno obvezal. Jaz sem se počutil zelo slabo. Pol omotičen sem odgovarjal na vprašanje svojih staršev. V svoji ljubezni so mi nudili vse najboljše, kar bi pač pozelel; ali nisem se za vse skupaj nič brigal.

Dasi je bila rana smrtno nevarna, vendar se mi je ob skrbni negi staršev jako hitro in dobro zacelila. Razen brazgotine na glavi ni ostalo nikakšnih znakov od nevarne rane.

Pripomniti moram pri vsem tem, da smo se jaz in moji starši z vsem zaupanjem obrnili k Jezusu in k Mariji. Danes, ko sem že večji, šele pojmem nevarnost rane in pomoč Božjo.

Zahvaljujem se Jezusu in Mariji, da sta me rešila smrti!

Vas lepo pozdravlja

Hojan Ivan, učenec 4. razr. v Marijanišču.

Sem jako živahen fant. Učim se lahko in z veseljem prepevam Marijine pesmi, katere so me mama naučili.

A veliko bridkosti sem že prizadel mami, ker nisem ubogal. Da bi bil jaz bolj priden, se je brala na mamino prošnjo sveta maša na čast Mariji sedem žalosti. Mariji sedem žalosti so me mama prav pristrčno izročili. Postal sem bolj ubogljiv. Sem Otijev brat in ministrant. Prosim, p. Krizostom, prosite tudi zame Jezusa, da postanem svet duhovnik.

Valentin Inzko, Sveče (Suetschach), Austria.

Kako mi je Marija pomagala.

Marija mi je že večkrat pomagala. Omenim samo en dohodek. Ko sem bila stara dve leti, smo šli v gozd. Nenadoma sem strašno zakričala. Ata me ves pretrašen pogleda, pa vidi, da me je pičil gad. Mama se je silno prestrašila, ko me je ata domov prinesel in ko je zvedela, kaj se je zgodilo. Doma so poskusili vse, da bi me rešili. Roka je vedno huje zatekala in bilo se je bati najhujšega. Čutila sem neznosne bolečine in bili smo vsi obupani. Saj je zdravnik prebival v tri ure oddaljenem mestu in bi njegova pomoč prišla gotovo prepozno.

Pa smo se obrnili do Marije. Ata se je zaobljubil, da bo vsak dan hodil k šmarnicam v eno uro oddaljeno farno cerkev. Marija je čudežno pomagala. Zvečer sem bila že zdrava.

Dobršek Milena, IV. r. v Lichtenthurnovi šoli.

Velečastiti gospod p. Krizostom!

Ko sem čitala v prejšnjih »Lučkah«, kako je Marija pomagala mnogim, se je v meni oglasila vest: »Tudi ti si dolžna zahvalo Mariji in presvetemu Srcu Jezusovemu!« Da, res sem jo dolžna. Zelo sem se bala letos završnega izpita na meščanski šoli in pozneje sprejemnega izpita na učiteljsku; prosila sem Marijo, naj mi pomaga; darovala sem presvetemu Srcu obhajila, žrtvice in sv. maše. In kaj je bil sad tega? Oba izpita sem napravila s prav dobrim uspehom, za kar bodi hvala presvetemu Srcu Jezusovemu in Mariji. Pa ne samo pri izpitih, tudi drugače mi je že molitev k presvetemu Srcu in Mariji velikokrat pomagala. V hvaležnost sem sklenila, vedno ljubiti presv. Srce Jezusovo in Marijino, in tudi med drugimi vnemati to ljubezen in razširjati čast teh dveh Src, kar naj tudi pripomore to pisemce. Naj bo ta pomoč meni nevredni drugim v pobudo in zaupanje. Vas iskreno pozdravlja in poljublja roko vdana

Vrecelj Marija, I. let. drž. žen. uč. šole v Mariboru.

Uredništvo in upravnništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.